

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 175 (XIX) — Nr. 173

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 12 martie 2007

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 68 din 8 februarie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 80 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței	2-3
Decizia nr. 117 din 15 februarie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 66 alin. (1) și (4) din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România.....	3-5
Decizia nr. 118 din 15 februarie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 lit. i) din Ordonanța Guvernului nr. 10/2004 privind falimentul instituțiilor de credit	5-7
ORDONANȚE ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
15. — Ordonanță de urgență privind unele măsuri referitoare la alegerea membrilor din România în Parlamentul European din anul 2007.....	7-8

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 68**

din 8 februarie 2007

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 80 alin. (1) lit. e)
din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței**

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Serban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 61 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului, excepție ridicată de creditorii Raglam Overseas Limited din Cipru și Calder-A Internațional B.V. din Olanda în Dosarul nr. 449/F/2005 al Tribunalului Brașov — Secția comercială — Judecătorul-sindic.

La apelul nominal se prezintă avocatul Dumitru Dobrev pentru Calder-A Internațional B.V. și consilierul juridic Vasile Ghicea pentru partea Societatea Comercială „Termoelectrică” — S.A. București — Sucursala Electrocentrale Borzești. De asemenea, răspund, personal și reprezentate prin mandatar Ioan Nicolae, părțile Ioan Farcaș, Carmen Bărbulescu, Ștefan Voicu și Ioan Bivolaru.

Lipsește celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul autorului excepției solicită admiterea acesteia așa cum a fost formulată. Părțile prezente, apreciind că dispozițiile de lege criticate nu contravin prevederilor constituționale invocate, solicită respingerea excepției de neconstituționalitate.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 8 iunie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 449/F/2005, **Tribunalul Brașov — Secția comercială — Judecătorul-sindic a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a art. 61 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului.** Excepția a fost ridicată de creditorii Raglam Overseas Limited din Cipru și Calder-A Internațional B.V. din Olanda cu ocazia soluționării unei acțiuni comerciale având ca obiect procedura reorganizării judiciare privind Societatea Comercială „Rafo” — S.A. din Onești.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că instituirea posibilității anulării actelor de constituire a unei garanții reale asupra unor bunuri ale debitorului, prin consacrarea legală a unei prezumții absolute de fraudă și cauză ilicită, reprezintă o restrângere a exercitării atributelor dreptului de proprietate. De asemenea, arată că anularea unui act juridic nu se poate justifica prin invocarea unei clauze ulterioare actului, care

nu putea să fie avută în vedere de către părți la data încheierii acestuia, întrucât, potrivit principiului de drept *tempus regit actum*, valabilitatea unui act juridic se constată în raport de legea în vigoare la data încheierii acestuia.

În final, arată că posibilitatea anulării unui drept câștigat, fără a se dovedi o culpă în sarcina părților, prin raportarea la un eveniment ulterior încheierii actului și independent de voința părților, are drept consecință afectarea încrederii între agenții economici și o încălcare a libertății contractuale ca o formă de manifestare a libertății economice asigurate de stat.

Instanța de judecată apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, arată că textul de lege criticat nu contravine prevederilor constituționale invocate în susținerea excepției.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În susținerea acestui punct de vedere, invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale, și anume Decizia nr. 106/2002.

Avocatul Poporului arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, textele de lege criticate fiind în deplină concordanță cu dispozițiile constituționale invocate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit în cauză de judecătorul-raportor, susținerile părților prezente, notele scrise depuse la dosar, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 61 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.066 din 17 noiembrie 2004.

Ulterior sesizării Curții Constituționale, Legea nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului a fost abrogată expres prin art. 156 alin. (3) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 359 din 21 aprilie 2006, lege care a intrat în vigoare la 90 de zile de la data publicării ei.

Soluția legislativă consacrată în art. 61 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 64/1995 a fost însă preluată, identic, în

art. 80 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 85/2006, dispoziții asupra cărora Curtea urmează, astfel, a se pronunța.

Dispozițiile de lege criticate au următorul conținut:

„Administratorul judiciar sau, după caz, lichidatorul poate introduce la judecătorul-sindic acțiuni pentru anularea constituirilor ori a transferurilor de drepturi patrimoniale către terți și pentru restituirea de către aceștia a bunurilor transmise și a valorii altor prestații executate, realizate de debitor prin următoarele acte: [...]”

e) constituirea ori perfectarea unei garanții reale pentru o creanță care era chirografară, în cele 120 de zile anterioare deschiderii procedurii.”

Autorii excepției susțin că textul de lege criticat încalcă prevederile constituționale cuprinse în art. 15 alin. (2) referitor la neretroactivitatea legii, art. 44 privind dreptul de proprietate privată, art. 45 privind libertatea economică, art. 135 alin. (1) privind economia României și art. 136 alin. (5) potrivit cărora proprietatea privată este inviolabilă, potrivit legii.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, asupra soluției legislative criticate în cauza de față, instanța de contencios constituțional s-a mai pronunțat și cu alte prilejuri.

Astfel, referitor la critica de neconstituționalitate privind încălcarea principiului neretroactivității legii, prin Decizia nr. 74/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 290 din 1 aprilie 2004, Curtea a statuat că reglementarea criticată constituie o aplicare — în cadrul procedurii falimentului — a prevederilor art. 975 din Codul civil privind acțiunea pauliană, prin care se stabilește dreptul creditorului de a ataca actele frauduloase încheiate de debitori în dauna lor. Spre deosebire de titularii acțiunii pauliene, și anume creditorii, titularii acțiunii în anularea actelor frauduloase încheiate de debitor în dauna creditorilor săi pot fi administratorul sau lichidatorul desemnat în cauză. Dispozițiile legale criticate sancționează tocmai reaua-credință în exercitarea de către debitori a drepturilor lor, prin acte juridice încheiate în dauna creditorilor. Dacă scopul părților contractante sau cel puțin

al debitorului la încheierea actului juridic respectiv l-a constituit fraudarea creditorilor, atunci actul are o cauză ilicită, iar, potrivit art. 966 din Codul civil, acesta nu poate avea niciun efect. Având în vedere acestea, Curtea a constatat că dispozițiile legale criticate nu contravin prevederilor constituționale ale art. 15 alin. (2).

Prin aceeași decizie, Curtea a reținut că anularea actului juridic constatat a fi fost încheiat în mod fraudulos, cu consecința restituirii de către terțul dobânditor a bunurilor care au constituit obiectul actului juridic anulat ori a contravalorii acestora, nu încalcă nici prevederile constituționale referitoare la art. 44 alin. (8). Prezumția dobândirii licite a averii operează fără nicio îngrădire, iar în cadrul acțiunii în anulare, introduse la tribunal, urmează a se dovedi tocmai caracterul ilicit al transferului de proprietate, instanța judecătorească urmând a dispune anularea numai a acelor acte juridice încheiate în mod fraudulos, respectiv cele având o cauză ilicită. Anularea unor asemenea acte juridice nu are drept efect confiscarea bunurilor care au făcut obiectul actelor juridice anulate, ci restabilirea situației anterioare încheierii actului juridic fraudulos.

În ceea ce privește susținerea autorilor excepției privind înfrângerea prevederilor art. 45 și art. 135 alin. (1) din Constituție, în sensul instituirii prin dispozițiile de lege criticate a unui climat de instabilitate în domeniul raporturilor juridice, de natură să afecteze libertatea comerțului, prin Decizia nr. 106/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 389 din 7 iunie 2002, Curtea a statuat că titularul unui drept este liber să îl exercite în anumite limite statornicite prin lege, în așa fel încât să nu stânjenească drepturile altor titulari, în egală măsură ocrotite. Sancționarea abuzului de drept, având o atare finalitate, nu constituie o îngrădire a libertății comerțului, ci, dimpotrivă, un mijloc juridic eficient de asigurare a acesteia.

Deoarece nu au intervenit elemente noi, de natură să impună schimbarea acestei jurisprudențe, atât soluția, cât și motivarea acestor decizii își păstrează valabilitatea.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d), precum și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 80 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție ridicată de creditorii Raglam Overseas Limited din Cipru și Calder-A Internațional B.V. din Olanda în Dosarul nr. 449/F/2005 al Tribunalului Brașov — Secția comercială — Judecătorul-sindic.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 8 februarie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 117

din 15 februarie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 66 alin. (1) și (4) din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România

Ioan Vida — președinte
Nicolae Cochinescu — judecător
Aspazia Cojocaru — judecător
Acsinte Gaspar — judecător
Kozsokár Gábor — judecător
Petre Ninosu — judecător

Ion Predescu — judecător
Tudorel Toader — judecător
Ion Tiucă — procuror
Claudia-Margareta Krupenschi — magistrat-asistent
Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor „art. 16 alin. (7) din Ordonanța

Guvernului nr. 102/2000 privind statutul și regimul refugiaților în România“, excepție ridicată de Mayor Phillip în Dosarul nr. 10.959/302/2006 al Judecătoriei Sectorului 5 București, cauză înregistrată la Curtea Constituțională sub nr. 2.217D/2006.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită. Se prezintă interpretul autorizat de limba engleză, doamna Elena Andrei.

Curtea dispune a se face apelul și în dosarele nr. 2.220D/2006, nr. 2.221D/2006, nr. 2.280D/2006 și nr. 60D/2007 având ca obiect aceeași excepție de neconstituționalitate, ridicată de Zaid Abdul Hadi, Kamanga Charles, Sajjad Masihh și Faisal Saeed în dosarele nr. 8.558/302/2006, nr. 9.554/302/2006, nr. 12.121/302/2006 și nr. 10.537/302/2006 ale Judecătoriei Sectorului 5 București.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită. Răspund interpretul autorizat de limba arabă, dl. Dalati Bassam, precum și doamna Elena Andrei.

Curtea, având în vedere identitatea obiectului excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele sus-menționate, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu conexarea dosarelor.

Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea dosarelor nr. 60D/2007, nr. 2.280D/2006, nr. 2.221D/2006 și nr. 2.220D/2006 la Dosarul nr. 2.217D/2006, care a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, reprezentantul Ministerului Public precizează mai întâi că Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 a fost abrogată expres prin Legea nr. 122/2006 privind azilul în România și arată apoi că soluția legislativă conținută în textul ce constituie obiectul excepției a fost preluată de noua reglementare la art. 66 alin. (1). Consideră că jurisprudența Curții Constituționale cu privire la dispozițiile art. 16 alin. (7) din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 își menține valabilitatea și în ceea ce privește dispozițiile menționate din Legea nr. 122/2006, motiv pentru care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 66 alin. (1) din Legea nr. 122/2006.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin încheierile din 24, 23 și 31 octombrie 2006, precum și din 22 decembrie 2006, pronunțate în dosarele nr. 10.959/302/2006, nr. 8.558/302/2006, nr. 9.554/302/2006, nr. 12.121/302/2006 și nr. 10.537/302/2006, **Judecătoria Sectorului 5 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor „art. 16 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 privind statutul și regimul refugiaților în România“.** Excepția a fost ridicată de Mayor Phillip, Zaid Abdul Hadi, Kamanga Charles, Sajjad Masihh și Faisal Saeed în cauze având ca obiect soluționarea unor plângeri împotriva unor hotărâri ale Oficiului Național pentru Refugiați de respingere a cererilor de acordare a statutului de refugiat.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, având un conținut similar, se susține că dispozițiile de lege criticate contravin art. 21 alin. (3) din Constituție, art. 16 alin. (1) și (2) din Convenția privind statutul refugiaților, Geneva, 1951, raportat la art. 11 alin. (1) și (2), art. 18 alin. (2) și la art. 20 alin. (2) din Constituție.

În esență, se arată că regula instituită de art. 16 alin. (7) din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000, potrivit căreia, împotriva hotărârii instanței de judecată, contestatorul sau Oficiul Național pentru Refugiați poate declara recurs în termen de 5 zile de la pronunțare,

crează o situație inechitabilă între cele două părți din proces. Aceasta, deoarece solicitantul de azil, la momentul pronunțării, nu cunoaște motivele pentru care instanța a admis plângerea formulată împotriva hotărârii Oficiului Național pentru Refugiați și, în consecință, trebuie să declare recurs pentru a nu pierde termenul de 5 zile, în timp ce cealaltă parte este îndreptățită să declare recurs numai atunci când soluția pronunțată de instanța de fond îi este nefavorabilă. Totodată, termenul de declarare a recursului, instituit prin dispozițiile de lege criticate, este nefavorabil categoriei de persoane căreia ordonanța i se adresează — cea a refugiaților — deoarece legislația aplicabilă cetățenilor români, respectiv regulile instituite de procedura civilă, contenciosul administrativ sau procedura penală, prevede termene de declarare a recursului de 15 zile, respectiv de 10 zile de la comunicare sau pronunțare, în timp ce prevederile art. 16 alin. (7) din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 impun un termen de 5 zile de la pronunțare.

Judecătoria Sectorului 5 București apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece textul de lege criticat dă posibilitatea petentului de a ataca hotărârea instanței, pentru a fi cenzurată de o instanță superioară; or, în cadrul soluționării căii de atac, acesta are posibilitatea să își susțină cauza.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

Avocatul Poporului precizează, mai întâi, că, în urma abrogării Ordonanței Guvernului nr. 102/2000, dispozițiile art. 16 alin. (7) din aceasta au fost preluate, de principiu, de art. 66 alin. (1) și (4) din Legea nr. 122/2006, iar acestea sunt constituționale. În acest sens, susține că rațiunea instituirii termenului de 5 zile ca termen de recurs rezidă din necesitatea urgentării soluționării cauzei și evitarea tergiversării judecătii, astfel că nu se poate susține încălcarea prevederilor art. 21 alin. (3) din Constituție, referitoare la dreptul la un proces echitabil. Mai mult, textele de lege criticate conțin norme de procedură, a căror reglementare este de competența exclusivă a legiuitorului, care, în considerarea unor situații deosebite, poate institui reguli speciale de procedură. De asemenea, dispozițiile art. 66 alin. (1) și (4) din Legea nr. 122/2006 nu conțin norme contrare prevederilor art. 18 alin. (2) din Constituție și nici celor ale art. 16 alin. (1) și (2) din Convenția privind statutul refugiaților, Geneva, 1951, ratificată prin Legea nr. 46/1991, raportat la art. 11 alin. (1) și (2) și la art. 20 alin. (2) din Legea fundamentală.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului și dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulat, îl constituie dispozițiile art. 16 alin. (7) din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 privind statutul și regimul refugiaților în România, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.136 din 1 decembrie

2004. Anterior sesizării Curții cu soluționarea prezentei excepții de neconstituționalitate, ordonanța a fost abrogată prin dispozițiile art. 152 alin (2) din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 428 din 18 mai 2006. Dispozițiile art. 16 alin. (7) din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 au fost preluate, de principiu, de art. 66 intitulat „*Termenul de depunere a recursului*” din noua lege, respectiv în cuprinsul alin. (1) și (4) al articolului, astfel că asupra acestor dispoziții se va pronunța Curtea Constituțională. Textele de lege criticate au, în prezent, următorul conținut: „(1) *Împotriva hotărârii instanței contestatarul sau Oficiul Național pentru Refugiați poate declara recurs în termen de 5 zile de la pronunțare.[...]* (4) *În cazul în care recursul a fost declarat în termenul prevăzut la alin. (1), solicitantul are dreptul de a rămâne pe teritoriul României pe perioada soluționării recursului.*”

În motivarea excepției ridicate autorii acesteia invocă prevederile art. 21 alin. (3) din Constituție, referitoare la dreptul părților la un proces echitabil, precum și, prin raportare la art. 11 alin. (1) și (2), art. 18 alin. (2) și art. 20 alin. (2) din Legea fundamentală, dispozițiile art. 16

alin. (1) și (2) din Convenția privind statutul refugiaților, Geneva, 1951, privind dreptul de a sta în justiție.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 16 alin. (7) din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 au mai fost analizate de instanța de contencios constituțional, atât în redactarea lor anterioară, cât și în cea actuală, conținută de art. 66 alin. (1) și (4) din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România, controlul de constituționalitate fiind exercitat prin raportare la aceleași prevederi constituționale și convenționale invocate a fi încălcate și în prezenta cauză și cu o motivare identică. În acest sens sunt deciziile nr. 135/2006, nr. 310/2006 și nr. 898/2006, prin care Curtea, pentru argumentele acolo expuse, a respins excepția de neconstituționalitate, arătând, în esență, că textele de lege criticate răspund într-un total al exigențelor dreptului de acces liber la justiție și dreptului la un proces echitabil.

Curtea constată, de asemenea, că cele statuate prin deciziile menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză, întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să justifice schimbarea acestei jurisprudențe.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 66 alin. (1) și (4) din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România, excepție ridicată de Mayor Phillip, Zaid Abdul Hadi, Kamanga Charles, Sajjad Masih și Faisal Saeed în dosarele nr. 10.959/302/2006, nr. 8.558/302/2006, nr. 9.554/302/2006, nr. 12.121/302/2006 și nr. 10.537/302/2006 ale Judecătoriei Sectorului 5 București.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 15 februarie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Claudia-Margareta Krupenschi

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 118

din 15 februarie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 lit. i) din Ordonanța Guvernului nr. 10/2004 privind falimentul instituțiilor de credit

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 lit. h) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 138/2001 pentru modificarea și completarea Legii nr. 83/1998 privind procedura falimentului băncilor, excepție ridicată de Sorin Ovidiu Vântu în Dosarul nr. 835/F/2004 al Tribunalului Brașov — Secția comercială — Judecătorul-sindic.

La apelul nominal se prezintă Fondul de Garantare a Depozitelor în Sistemul Bancar, prin consilier juridic Nicolae Plăiașu, în calitate de lichidator al părții Banca Română de Scont — S.A. din Brașov. Lipsesc celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Fondului de Garantare a Depozitelor în Sistemul Bancar arată că textul de lege criticat a fost abrogat împreună cu toată Legea nr. 83/1998 prin Ordonanța Guvernului nr. 10/2004, astfel că excepția de neconstituționalitate apare ca fiind inadmisibilă. Totuși, în măsura în care Curtea Constituțională va examina pe fond excepția de neconstituționalitate, solicită respingerea excepției ca neîntemeiată, întrucât criticile autorului excepției privesc aspecte de aplicare a legii, ceea ce revine competenței instanței de judecată, iar nu celei de contencios constituțional.

Reprezentantul Ministerului Public, arătând că dispozițiile de lege criticate, deși au fost abrogate, se regăsesc în

prezent în conținutul art. 5 lit. i) din Ordonanța Guvernului nr. 10/2004, pune concluzii de respingere a excepției ca inadmisibilă, întrucât consideră că aspectele invocate de autorul excepției privesc aplicarea legii, iar nu substanța normei legale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 12 octombrie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 835/F/2004, **Tribunalul Brașov – Secția comercială – Judecătorul-sindic a sesizat Curtea Constituțională cu „excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 lit. h) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 138/2001 pentru modificarea și completarea Legii nr. 83/1998 privind procedura falimentului băncilor”**. Excepția a fost ridicată de Sorin Ovidiu Vântu cu prilejul soluționării unei acțiuni în constatarea nulității unor acte juridice privind transferul dreptului de proprietate.

În motivarea excepției autorul acesteia arată că textul de lege criticat a fost abrogat prin Ordonanța Guvernului nr. 10/2004. Astfel, s-a ajuns în situația judecării unei cauze în baza unui temei legal ce nu mai este în vigoare, ceea ce, în opinia sa, contravine prevederilor constituționale referitoare la accesul liber la justiție și la dreptul părților la un proces echitabil, la principiul egalității cetățenilor în fața legii, precum și dispozițiilor care reglementează intrarea în vigoare a legii.

Tribunalul Brașov – Secția comercială – Judecătorul-sindic apreciază că problemele ridicate prin excepție pun în discuție aspecte legate de aplicarea legii în timp, de înțelegerea și aplicarea principiului ultraactivității legii, a căror rezolvare intră în competența judecătorului-sindic. Cu toate acestea, suspendă judecarea cauzei și sesizează Curtea Constituțională pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că, în realitate, obiectul excepției îl constituie dispozițiile art. 5 lit. i) din Ordonanța Guvernului nr. 10/2004, dispoziții ce nu aduc atingere dreptului de acces liber la justiție, dreptului la un proces echitabil și nici principiului egalității cetățenilor în fața legii și a autorităților publice. Observă și faptul că susținerile autorului excepției pun în discuție doar modul de interpretare și de aplicare a legii, ceea ce nu reprezintă o problemă de constituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au transmis punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Deși Curtea Constituțională a fost sesizată cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 lit. h) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 138/2001, în realitate, constată că obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 10 lit. h) din Legea nr. 83/1998 privind procedura falimentului instituțiilor de credit, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 159 din 22 aprilie 1998, dispoziții modificate prin art. 1

pct. 8 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 138/2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 671 din 24 octombrie 2001 și aprobată cu modificări prin Legea nr. 597/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 827 din 18 noiembrie 2002.

De asemenea, Curtea constată că, anterior sesizării sale, Legea nr. 83/1998, cu modificările și completările ulterioare, a fost abrogată prin art. 65 din Ordonanța Guvernului nr. 10/2004 privind falimentul instituțiilor de credit, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 84 din 30 ianuarie 2004, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 278/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 579 din 30 iunie 2004. În același timp, Curtea observă că soluția legislativă a art. 10 lit. h) din Legea nr. 83/1998 a fost preluată cu conținut asemănător în art. 5 lit. i) din Ordonanța Guvernului nr. 10/2004, care prevede: „Potrivit prezentei ordonanțe, principalele atribuții ale lichidatorului sunt: [...]”

i) introducerea de acțiuni pentru anularea constituțiilor de garanții sau a transferurilor de drepturi patrimoniale către terți și pentru restituirea de către aceștia a bunurilor transmise și a valorii altor prestații executate, realizate de instituția de credit debitoare în dauna intereselor creditorilor, prin:

1. acte de transfer cu titlu gratuit, efectuate în cei 3 ani anteriori deschiderii procedurii; sunt exceptate sponsorizările în scop umanitar, derulate conform prevederilor legale;

2. operațiuni comerciale în care prestația instituției de credit debitoare o depășește vâdit pe cea primită, efectuate în cei 3 ani anteriori deschiderii procedurii;

3. acte încheiate în cei 3 ani anteriori deschiderii procedurii, cu intenția tuturor părților implicate în aceasta de a sustrage bunuri de la urmărirea de către creditorii sau de a le leza în orice alt fel drepturile;

4. acte de transfer de proprietate către un creditor pentru stingerea unei datorii anterioare sau în folosul acestuia, efectuate în cele 180 de zile anterioare deschiderii procedurii, dacă suma pe care creditorul ar putea să o obțină în caz de faliment al instituției de credit debitoare este mai mică decât valoarea actului de transfer;

5. constituirea ori perfectarea unei garanții reale pentru o creanță care era chirografară în cele 120 de zile anterioare deschiderii procedurii;

6. plăți anticipate ale datoriilor efectuate în cele 120 de zile anterioare deschiderii procedurii, dacă scadența lor fusese stabilită pentru o dată ulterioară deschiderii procedurii;

7. acte încheiate cu persoane aflate în relații speciale cu instituția de credit debitoare, în anul anterior deschiderii procedurii; persoanele aflate în relații speciale cu instituția de credit debitoare sunt cele stabilite prin Ordonanța Guvernului nr. 39/1996 privind înființarea și funcționarea Fondului de garantare a depozitelor în sistemul bancar, republicată, cu modificările și completările ulterioare.”

În aceste condiții, Curtea urmează să se pronunțe asupra acestui din urmă text de lege.

În opinia autorului excepției, textul de lege criticat contravine prevederilor constituționale cuprinse în art. 21 alin. (1), (2) și (3) referitoare la accesul liber la justiție și la dreptul părților la un proces echitabil, în art. 16 alin. (1) privind principiul egalității cetățenilor în fața legii și în art. 78 privind intrarea în vigoare a legii.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că autorul acesteia nu critică conținutul textului de lege supus controlului de constituționalitate, esența reglementării acestuia, ci susține doar că acesta, fiind abrogat, nu mai poate fi aplicat, astfel că nu mai poate constitui temeiul juridic al acțiunii ce formează obiectul cauzei.

În aceste condiții, Curtea reține că problemele ridicate prin excepție vizează exclusiv aplicarea legii și acțiunea în timp a unor norme juridice succesive. Or, rezolvarea unor asemenea probleme, conform dispozițiilor art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, nu intră în competența Curții Constituționale, urmând a fi soluționate de instanța judecătorească.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 lit. i) din Ordonanța Guvernului nr. 10/2004 privind falimentul instituțiilor de credit, excepție ridicată de Sorin Ovidiu Vântu în Dosarul nr. 835/F/2004 al Tribunalului Brașov — Secția comercială — Judecătorul-sindic.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 15 februarie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

ORDONANȚE ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI**GUVERNUL ROMÂNIEI****ORDONANȚĂ DE URGENȚĂ**
privind unele măsuri referitoare la alegerea membrilor din România
în Parlamentul European din anul 2007

Procesul referitor la alegerea membrilor din România în Parlamentul European din anul 2007 este necesar să se desfășoare în condiții optime, specifice unei competiții electorale.

În perioada imediat următoare, procesul electoral nu se poate desfășura în condiții corespunzătoare datorită climatului politic existent, în care acest eveniment, deosebit de important pentru asigurarea reprezentării României în Parlamentul European, nu reprezintă o prioritate pentru agenda publică.

Luând în considerare necesitatea amânării desfășurării alegerilor pentru Parlamentul European și recunoașterii etapelor parcurse până în prezent, se impune stabilirea unor măsuri în consecință.

În considerarea faptului că aceste elemente vizează interesul public, constituind o situație extraordinară a cărei reglementare nu poate fi amânată,

în temeiul art. 115 alin. (4) din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta ordonanță de urgență.

Art. 1. — Ziua de referință pentru organizarea și desfășurarea alegerilor din anul 2007 ale membrilor din România în Parlamentul European se stabilește prin hotărâre a Guvernului, conform prevederilor art. 8 alin. (1) din Legea nr. 33/2007 privind organizarea și desfășurarea alegerilor pentru Parlamentul European, cu modificările și completările ulterioare, în semestrul II al anului 2007.

Art. 2. — (1) Prin hotărâre a Guvernului va fi aprobat un nou program calendaristic pentru acțiunile care urmează să se desfășoare până la momentul încheierii procesului electoral.

(2) Se recunoaște valabilitatea acțiunilor prevăzute la pct. 1—25 din Programul calendaristic pentru realizarea acțiunilor necesare pentru alegerea membrilor din România în Parlamentul European în anul 2007, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 128/2007, desfășurate până la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență.

(3) Programul calendaristic aprobat potrivit alin. (1) va cuprinde, după caz, și unele dintre acțiunile prevăzute la alin. (2), care s-au desfășurat până la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență, dar care, din

motive obiective, trebuie actualizate, cum ar fi cele referitoare la timpii de antenă, componența unor structuri sau altele stabilite prin hotărâre a Guvernului.

Art. 3. — (1) Sunt și rămân valabile listele de alegători ce susțin partidele politice, organizațiile cetățenilor aparținând minorităților naționale, alianțele politice sau alianțele electorale, precum și listele de alegători ce susțin candidații independenți la alegerile pentru Parlamentul European din anul 2007, întocmite până la data de 14 martie 2007 inclusiv.

(2) Partidele politice, organizațiile cetățenilor aparținând minorităților naționale, alianțele politice, alianțele electorale și candidații independenți vor depune listele de alegători prevăzute la alin. (1) la Biroul Electoral Central, până la data de 14 martie 2007 inclusiv, urmând ca listele de candidați să fie depuse până la termenul stabilit prin hotărârea Guvernului prevăzută la art. 2 alin. (1).

(3) Începând cu data de 15 martie 2007, activitatea Biroului Electoral Central se suspendă până la intrarea în vigoare a hotărârii Guvernului de aprobare a programului calendaristic, prevăzută la art. 2 alin. (1).

(4) Pe perioada suspendării activității Biroului Electoral Central listele de alegători ce susțin partidele politice, organizațiile cetățenilor aparținând minorităților naționale, alianțele politice sau alianțele electorale, precum și listele de alegători ce susțin candidații independenți la alegerile pentru Parlamentul European din anul 2007, depuse până la data de 14 martie 2007 inclusiv, precum și celelalte documente ale acestuia se păstrează la Autoritatea Electorală Permanentă.

Art. 4. — Bunurile achiziționate până la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență pentru pregătirea,

organizarea și desfășurarea alegerii membrilor din România în Parlamentul European din anul 2007 vor fi păstrate și conservate în mod corespunzător de autoritățile publice care le-au achiziționat, în vederea utilizării lor pentru alegerile organizate la data stabilită potrivit art. 1.

Art. 5. — Pe data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență se abrogă Hotărârea Guvernului nr. 76/2007 privind stabilirea datei de referință pentru alegerea membrilor din România în Parlamentul European, din anul 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 99 din 8 februarie 2007.

PRIM-MINISTRU
CĂLIN POPESCU-TĂRICEANU

Contrasemnează:

Președintele Autorității Electorale Permanente,
Octavian Opreș

București, 12 martie 2007.
Nr. 15.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 318.51.29/150, fax 318.51.15, E-mail: marketing@ramo.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 410.47.30, fax 410.77.36 și 410.47.23

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 151505